

Arrest

**nr. 99 126 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 12 juli 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die op 8 oktober 2012 per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit het Barang (Dhading district, Nepal). U bent reeds 25 jaar lid van een politieke partij. U werd hiertoe door dorpelingen gedwongen. Tijdens verkiezingen wees u dorpelingen aan wat het verkiezingslogo van uw partij was. Tien jaar geleden bekeerde u zich tot het christendom. Als gevolg van uw politieke affiliatie en uw bekering kende u problemen met hindoes en leden van de YCL (Youth Communist League). YCL'ers en hindoes gaven uw zoon een viertal keer een brief waarin zij een gesprek vroegen met u over uw politiek lidmaatschap en over uw bekering tot het christendom. U gaf echter geen gevolg aan hun verzoek uit angst door hen vermoord te worden. Toen u op initiatief van uw zoon en een Amerikaanse missionaris begon met de bouw van een kerk in Barang, kwamen YCL'ers en hindoes twee à drie keer naar uw woning om hun ongenoegen te uiten. Ze wilden u een document laten ondertekenen waarin zij eisten dat u uw politiek lidmaatschap zou opgeven en dat u zou stoppen met de bouw van de kerk. Op 2.3.2068 (Nepalese kalender, stemt overeen met 16 juni 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) kwamen YCL-leden en hindoes opnieuw bij u langs. Er werd u gezegd het land te moeten verlaten indien u uw partij niet zou verlaten en naar de YCL zou overstappen en indien u uw bekering niet teniet zou doen en de bouw van de kerk zou stopzetten. Nadat u hen duidelijk maakte uw partij en uw dorp niet te kunnen verlaten, begonnen zij u te slaan en vernielden zij uw woning. Hierop vluchtte u naar Kathmandu, waar u na een week aankwam. In diezelfde periode werd uw zoon door enkele hindoes en Maobadi ontvoerd. Na drie maanden werd hij vrijgelaten. Op 23.3.2068 (7 juli 2011) vertrok u in het bezit van een paspoort van Kathmandu naar Delhi, vanwaar u diezelfde dag verder reisde naar Amsterdam. In Amsterdam verbleef u drie dagen om vervolgens door te reizen naar België, waar u op 12 juli 2011 asiel vroeg.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Engelse vertalingen van uw citizenship card en die van uw echtgenote en van uw huwelijksakte; een doopscertificaat op uw naam van de Jeevan Jydti Church (d.d. 9.2.2055, 23 mei 1998); een doopscertificaat op naam van uw zoon van de Elim Worship Church (d.d. 15 november 2011); en uw lidkaart van de RPP (Rastriya Prajatantra Party). Op 10 september 2012 werd aan het Commissariaat-Generaal een kopie van de eerste pagina van een Nepalees paspoort op uw naam overgemaakt (d.d. 19 juli 2007).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Uw verklaringen omtrent uw reisweg en in het bijzonder uw identiteits- en reisdocumenten zijn immers geenszins coherent te noemen. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aanvankelijk aan niet te weten of u al dan niet met een vals paspoort gereisd heeft (CGVS, p.7). Na enige tijd beweerde u dan met uw eigen authentiek paspoort gereisd te hebben (CGVS, p.8). Verder stelde u aanvankelijk dat uw smokkelaar u het paspoort had gegeven om meteen nadien te stellen dat uw smokkelaar u dat niet heeft gegeven (CGVS, p.7). U beweerde tevens dat u nooit uw paspoort in eigen handen had, om meteen nadien uw verklaringen te wijzigen en te beweren dat uw smokkelaar u uw paspoort gaf bij de paspoortcontroles (CGVS, p.7-8). U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat het paspoort waarmee u reisde een visum voor drie jaar bevatte (CGVS, p.8-9). Wanneer tijdens uw tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal opnieuw werd stilgestaan bij uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten, legde u wederom totaal andere verklaringen af. Vooreerst verklaarde u dat uw smokkelaar steeds uw paspoort aan de autoriteiten voorlegde tijdens de paspoortcontroles (CGVS, p.20-21). U kon ook helemaal niet aangeven hoe vaak en waar uw reisdocumenten in de luchthaven van Delhi werden gecontroleerd. Tijdens uw tweede gehoor stelde u niet te weten of het paspoort een visum bevatte of niet (CGVS, p.21). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheden, met name dat u geen Hindi begrijpt en niet kan lezen, kan niet worden weerhouden (CGVS, p.21). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd u geconfronteerd met een kopie van de eerste pagina van een Nepalees paspoort op uw naam dat op 10 september 2012 aan het Commissariaat-generaal was overgemaakt. U stelde niet met dit paspoort naar Europa gereisd te hebben (CGVS, p.21). U zou gereisd hebben met een paspoort dat u een jaar voor uw vertrek uit Nepal in juli 2011 van een smokkelaar kreeg (CGVS, p.22). U zou voordien nooit een paspoort gehad hebben (CGVS, p.22). U zou ook nooit een kopie genomen hebben van dat paspoort (CGVS, p.21). Gevraagd hoe het dan zat met de kopie van het paspoort op uw naam (uitgereikt op 19 juli 2007), van wie het was en wie het aan het Commissariaat-generaal had

overgemaakt, bleef u elk antwoord schuldig (CGVS, p.21-23). Gelet op bovenstaande komt uw algemene geloofwaardigheid zeer ernstig op de helling te staan.

U stelt Nepal verlaten te hebben na er problemen gekend te hebben omdat u christen bent en omdat u behoort tot een politieke partij (CGVS, p.10 en p.24). Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht noch aan uw bekering tot het christendom, noch aan uw lidmaatschap van een politieke partij.

Niettegenstaande u al sinds 2050 (1993-1994) christen zou zijn, is uw kennis omtrent het christendom zo goed als nihil. U kon vooreerst al niet zeggen tot welke strekking u binnen het christendom behoort. Zo kon u niet aangeven of u bijvoorbeeld katholiek, protestant of orthodox bent (CGVS, p.24). Gevraagd naar "Adam en Eva" bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p.26). U kon evenmin vertellen wanneer en waar Jezus werd geboren, noch waar hij later opgroeide (CGVS, p.26). U kon niet zeggen wie de vader van Jezus was (CGVS, p.26). U wist niet door wie Jezus gedoopt werd, noch door wie hij later verraden werd (CGVS, p.26-27). U kon niet aangeven waarin Jezus water veranderde op de bruiloft van Kana (CGVS, p.26). U weet niet wat apostelen zijn en u kan geen heiligen noemen (CGVS, p.27). U weet niet wat Pasen en Pinksteren zijn (CGVS, p.27). U stelt in aanraking met het christendom gekomen te zijn door een Amerikaan met wie u later een kerk bouwde. Hoewel deze man u in het christendom inwijdde en uw zoon doopte, kent u zijn naam niet (CGVS, p.11 en p.24-25). Ter staving van uw bewering christen te zijn legde u uw doopattest neer en dat van uw zoon. Er kan echter niet de minste bewijswaarde aan de attesten gehecht worden. Uw verklaringen komen immers niet overeen met de inhoud van de doopattesten. U stelt dat uw zoon in een kerk in Tipling (Dadhing district) gedoopt werd door dezelfde Amerikaan door wie u thuis was gedoopt (CGVS, p. 24-25). Volgens uw doopattest werd u echter in de Jeevan Jyoti Kerk gedoopt door pastoor C. Lal J.(...). Uw zoon zou volgens zijn doopattest door pastoor S.(...) T.(...) K.(...) gedoopt zijn in een kerk in Kathmandu. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw bewering christen te zijn.

Wat betreft uw lidmaatschap van een politieke partij dient vooreerst vastgesteld te worden dat u al niet kan aangeven of u tot de RPP (Rastriya Prajatantra Party) of tot de RPP-N (Rastriya Prajatantra Party Nepal) behoort (CGVS, p.16 en p.28). U kon evenmin zeggen of uw partij een voor- of tegenstander van de koning is (CGVS, p.29). Van iemand die al 25 jaar lid is van een politieke partij, ook al is dat tegen zijn wil, wordt verwacht op zijn minst dergelijke basisgegevens te kennen. Uw voorgelegde politieke lidkaart wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Opdat een document bewijswaarde zou hebben dient het ondersteund te worden door een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is.

Gezien er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw bekering tot het christendom, noch aan uw lidmaatschap van een politieke partij, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering als gevolg van uw religie en uw politiek lidmaatschap problemen gekend te hebben.

De vertalingen van uw citizenship card en die van uw echtgenote en van uw huwelijksakte zijn niet van aard uw geloofwaardigheid te herstellen. Het betreft enkel vertalingen en geenszins originele identiteitsdocumenten. Bovendien betreffen ze geenszins uw reisweg, uw geloof of uw politieke affiliatie. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de artikels 1 en 2 afdeling A" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting omtrent enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en stelt dat een groot deel van de bestreden motivering handelt over zijn reisweg, maar dat niet werd onderzocht of hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betreffende zijn reisweg oppert verzoeker dat mensenhandel in Nepal een verborgen, maar aanwezige criminele tak is, maar hij geen andere keuze had dan op die manier naar België te vluchten. Hij acht het onredelijk van de commissaris-generaal zijn aanvraag te weigeren omdat "niet geloofd wordt welke reisweg hij heeft afgelegd om in België te geraken", en oppert dat door hierover te twijfelen "de gegrondheid niet is onderzocht". Immers, zo stelt hij, is hij gevlucht uit angst voor zijn leven. Verzoeker merkt ook op dat de werkwijze van de

smokkelaar geen afbreuk mag doen aan zijn asielrelaas, aangezien dit niets te maken heeft met zijn relaas en met zijn gegronde vrees voor vervolging. Hij meent dat het Commissariaat-generaal zijn dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom zijn bekering tot het christendom ter discussie staat. Hij legde immers, zo vervolgt hij, doopattesten neer van zowel hemzelf als van zijn zoon. Het maakt volgens hem dan ook een flagrante schending uit dat de commissaris-generaal deze documenten gewoon naast zich neerlegt. Hij wenst in dit verband ook te verwijzen naar artikel 18 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), en voegt eraan toe dat hij het recht heeft om van religie te veranderen. *“Dat hij dit ook gedaan heeft, en de nodige bewijzen hiervan heeft neergelegd”*, aldus verzoeker die poneert dat hij het recht heeft om zijn religie op zijn manier te beleven. Verzoeker merkt op dat hij zichzelf als christen beschouwt en dat hij probeert zijn leven te *“lijden”* met behulp van de christelijke waarden en normen. Verzoeker, die erop wijst dat hij zelfs met de bouw van een kerk begon, acht het kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om met behulp van concrete parameters te trachten een geloof te bewijzen. Religie maakt immers deel uit van een innerlijke overtuiging die niet te bewijzen is door middel van een *“quiz”*, zo stelt hij. Aangaande zijn lidmaatschap van een politieke partij wenst hij op te merken dat doordat de commissaris-generaal zijn partijkaart naast zich neerlegt, het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden. Hij acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal deze documenten zomaar naast zich neerlegt en er geen rekening mee houdt in de beslissing. Vervolgens herhaalt hij dat hij tegen zijn wil in lid was van de RPP en hiertoe gedwongen werd door zijn dorpsgenoten. Bijgevolg is het, zo meent hij, niet onredelijk dat hij weinig kennis heeft over die partij. Verzoeker stelt dat hij niet politiek geëngageerd was, maar wel zo bekend stond in zijn omgeving. Vervolgens herhaalt hij dat de motivering van de bestreden beslissing hoofdzakelijk zijn reisweg behandelt. Volgens hem diende de commissaris-generaal echter rekening te houden met alle elementen in het dossier en dus ook met het feit dat hij een doelwit vormt voor de YCL en de hindoes, die ervoor zorgen dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat hij voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag om erkend te worden als vluchteling en hij geeft kort een toelichting bij de verschillende elementen. Met betrekking tot het element *“gegronde vrees voor vervolging”* werpt hij op dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is en de Nepalese autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Hij is van mening dat indien hij gedwongen zou worden om terug te keren, artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, en hij verwijst dienaangaande naar het arrest *“Kirkwood”* van 12 maart 1984. Volgens hem faalt het Commissariaat-generaal in zijn beslissing om de situatie in zijn land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is, aldus verzoeker die in dit verband verwijst naar reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken alsook naar enkele andere stukken die hij als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde. Volgens verzoeker staat het niet ter discussie dat de huidige situatie in zijn land van herkomst nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat de situatie, hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is en er verkiezingen zijn geweest, in de praktijk nog steeds dezelfde is. Nu hij reeds met de dood werd bedreigd door YCL vormt hij, zo oppert hij, zeker een doelwit. Betreffende het element *“persoonlijke vervolging”* betoogt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest voor de YCL. Hij vraagt zich bovendien af hoe hij bij een terugkeer onthaald zal worden indien men te weten komt dat hij in Europa asiel heeft aangevraagd. Bovendien, zo voegt hij eraan toe, vormt hij een doelwit omwille van zijn religieuze overtuiging. Hij vreest bij een terugkeer onmiddellijk te worden gearresteerd, gefolterd en mishandeld. Aangaande de *“onmogelijkheid om de bescherming van”* zijn *“land in te roepen”* verwijst verzoeker naar het jaarrapport van 2012 van Amnesty International. Hij oppert dat hij zich niet kan wenden tot de autoriteiten en om die reden gevlucht is. Volgens verzoeker is het algemeen gekend dat Nepal een van de meest corrupte landen is en hij verwijst hiervoor naar enkele bijgevoegde artikels. De Nepalese overheid slaagt er, zo stelt hij, niet in om een menswaardige indruk na te laten, doch kijkt enkel toe. Voorts wijst hij erop dat reeds fysiek werd aangevallen door de YCL, dat zijn zoon werd ontvoerd en dat zijn woning werd vernield. Het is duidelijk dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen, aldus verzoeker die stelt dat hij door hen wordt gezocht. Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker gelden dat *“heel de bestreden beslissing motiveert omtrent zijn visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, een klein stuk over het de geloofwaardigheid van de documenten doch laat na te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend”*. Hij merkt tot slot op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift enkele internetartikels getiteld *“Real Nepal corruption in Nepal”* en *“Problem of Corruption and Control Mechanism in Nepal”*, een artikel van Amnesty

International van 2012 waarin kort de situatie in Nepal wordt weergegeven en een advies van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken inzake reizen naar Nepal.

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bekering tot het christendom, noch aan zijn lidmaatschap van een politieke partij, (iii) er derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als gevolg van zijn religie en zijn politiek lidmaatschap problemen te hebben gekend, en (iv) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. Verzoekers kritiek als zou de bestreden beslissing nagenoeg alleen over zijn reisweg handelen, mist feitelijke grondslag evenals zijn betoog dat *“heel de bestreden beslissing motiveert omtrent zijn visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk (...)”*. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over een visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk en verzoeker hoe dan ook op geen enkel moment melding gemaakt heeft van het feit dat hij in het Verenigd Koninkrijk een visum zou hebben aangevraagd. Verzoeker legde wel tegenstrijdige af over het feit of hij al dan niet met een visum zou hebben gereisd. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat het paspoort waarmee hij reisde een visum voor drie jaar bevatte. Tijdens zijn tweede gehoor gaf hij echter aan niet te weten of dit paspoort een visum bevatte of niet. Dit pertinente motief dat een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt niet weerlegd door verzoeker noch wordt dienaangaande een aannemelijke verklaring gegeven.

Ook verzoekers kritiek waar hij aanvoert dat het Commissariaat-generaal de neergelegde doopattesten van zijn zoon en van hemzelf zonder enig onderzoek en zonder enige motivering naast zich neerlegt, mist eveneens elke grondslag. De bestreden beslissing stelt dienaangaande immers: *“Ter staving van uw bewering christen te zijn legde u uw doopattest neer en dat van uw zoon. Er kan echter niet de minste bewijswaarde aan de attesten gehecht worden. Uw verklaringen komen immers niet overeen met de inhoud van de doopattesten. U stelt dat uw zoon in een kerk in Tipling (Dadhing district) gedoopt werd door dezelfde Amerikaan door wie u thuis was gedoopt (CGVS, p. 24-25). Volgens uw doopattest werd u echter in de Jeevan Jyoti Kerk gedoopt door pastoor C. Lal J.(...). Uw zoon zou volgens zijn doopattest door pastoor S.(...) T.(...) K.(...) gedoopt zijn in een kerk in Kathmandu.”* Dit motief wordt evenmin weerlegd of ontkracht zodat ook dit overeenind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Omtrent zijn beweerde bekering tot het christendom stelt de bestreden beslissing: *“Niettegenstaande u al sinds 2050 (1993-1994) christen zou zijn, is uw kennis omtrent het christendom zo goed als nihil. U kon vooreerst al niet zeggen tot welke strekking u binnen het christendom behoort. Zo kon u niet aangeven of u bijvoorbeeld katholiek, protestant of orthodox bent (CGVS, p.24). Gevraagd naar “Adam en Eva” bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p.26). U kon evenmin vertellen wanneer en waar Jezus werd geboren, noch waar hij later opgroeide (CGVS, p.26). U kon niet zeggen wie de vader van Jezus was (CGVS, p.26). U wist niet door wie Jezus gedoopt werd, noch door wie hij later verraden werd (CGVS, p.26-27). U kon niet aangeven waarin Jezus water veranderde op de bruiloft van Kana (CGVS, p.26). U weet niet wat apostelen zijn en u kan geen heiligen noemen (CGVS, p.27). U weet niet wat Pasen en Pinksteren zijn (CGVS, p.27). U stelt in aanraking met het christendom gekomen te zijn door een Amerikaan met wie u later een kerk bouwde. Hoewel deze man u in het christendom inwijdde en uw zoon doopte, kent u zijn naam niet (CGVS, p.11 en p.24-25) (...)”*. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Hij beperkt zich in tegendeel tot algemeenheden stellende dat hij vrij is om zijn religie op zijn manier te beleven, dat hij zichzelf als een christen beschouwt en probeert om zijn leven ‘te lijden’ (sic) met behulp van christelijke waarden en normen en dat religie deel uitmaakt van een innerlijke overtuiging die niet te bewijzen is door middel van een “quiz”. Dergelijke algemene beweringen doen op generlei wijze afbreuk aan het totaal

ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde bekering tot het christendom. De bestreden beslissing kon immers terecht besluiten dat, gelet op verzoekers uiterst gebrekkige kennis met betrekking tot het christendom in samenhang met de neergelegde doopattesten waaraan om reden hierboven reeds aangehaald geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering.

De commissaris-generaal oordeelde tevens terecht dat aan verzoekers beweerde lidmaatschap van een politieke partij niet het minste geloof kan worden gehecht. Immers, van verzoeker kon, gelet op zijn verklaringen dat hij reeds 25 jaar lid is van een politieke partij, dat hij tijdens de verkiezingen zijn dorpelingen aanwees wat het verkiezingslogo was van zijn partij en dat zijn politieke overtuiging en affiliatie mede aan de basis ligt van zijn vrees voor vervolging, redelijkerwijze worden verwacht dat hij met zekerheid zou kunnen aangeven of hij tot de RPP (Rastriya Prajatantra Party) dan wel tot de RPP-N (Rastriya Prajatantra Party Nepal) behoort. Zijn onwetendheid hieromtrent klemmt des te meer nu hij zelf een partijkaart van de RPP als stavingsstuk aanbracht. Evenzeer kon van verzoeker in redelijkheid worden verwacht dat hij zou weten of zijn partij voor- of tegenstander van de koning is. Verzoeker beperkt zich dienaangaande thans in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van eerdere verklaringen. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De neergelegde lidkaart is niet van aard om de ongelooftwaardigheid van zijn beweerde lidmaatschap te herstellen. Immers, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, dient een document om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (cfr. RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

Nu noch aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom noch aan zijn beweerde lidmaatschap van een politieke partij enig geloof kan worden gehecht maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikels merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene artikels en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken bevat geen informatie in die zin. Bovendien is de informatie die erin is opgenomen slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt het geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER